

ABRvS, 16-02-1996, nr. E03950189

ABRvS 16-02-1996, ECLI:NL:RVS:1996:AP8409, m.nt. P.C.M. Heinen

Instantie	Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Datum	16 februari 1996
Magistraten	Mr Beekhuis
Zaaknummer	E03950189
Noot	P.C.M. Heinen
LJN	AP8409
Vakgebied(en)	Bestuursrecht algemeen (V) Staatsrecht / Decentralisatie
Brondocumenten	ECLI:NL:RVS:1996:AP8409, Uitspraak, Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, 16-02-1996;
Wetingang	Wmb art. 8.1; Wmb art. 8.40; Inrichtingen- en vergunningenbesl. milieubeheer bijlage I; Inrichtingen- en vergunningenbesl. milieubeheer art. 2.1 lid 1

Essentie

Vrouwensociëit betreft een horecabedrijf ingevolge het Besluit horecabedrijven milieubeheer. Inrichting uitsluitend of in hoofdzaak bestemd voor het tegen vergoeding schenken van dranken. Alleen die activiteiten dienen in aanmerking te worden genomen die gevolgen kunnen hebben voor het milieu buiten de inrichting. In dit geval bestaan die activiteiten uitsluitend uit het schenken. Begrip vast aangebrachte dansvloer. (Rotterdam)

Samenvatting

Uit de toelichting op bijlage I, categorie 18, van het op 1 december 1992 in werking getreden Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer blijkt dat met deze categorie is beoogd de gehele bedrijfstak, die in het spraakgebruik wordt aangeduid als horeca, onder de werking van de Wet milieubeheer te brengen. Ook sociaal-culturele instellingen, zoals ontmoetingscentra of buurthuizen, waarin activiteiten plaatsvinden zoals in deze categorie-omschrijving opgenomen, vallen onder deze omschrijving. Verweerders hebben daarom terecht aangenomen dat er sprake is van een inrichting in de zin van de Wet milieubeheer. Voor de beoordeling van de vraag of in een inrichting als bedoeld in

categorie 18 van het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer in hoofdzaak activiteiten plaatsvinden in de zin van het Besluit dienen naar het oordeel van de Afdeling alleen die activiteiten in aanmerking te worden genomen die gevolgen kunnen hebben voor het milieu buiten de inrichting. In dit geval bestaan die activiteiten uitsluitend uit het schenken van dranken. Dat de in de inrichting samenkomende personen naast het nuttigen van dranken ook met elkaar gesprekken en dergelijke voeren is in dit verband namelijk niet van betekenis. Verder is niet gebleken dat de inrichting niet voldoet aan de voorwaarden, genoemd onder 1T tot en met 10T van art. 1, eerste lid, aanhef en onder a, van het Besluit. In dit verband overweegt de Afdeling dat de ten behoeve van incidentele dansavonden gebruikte vloer niet kan worden aangemerkt als een vast aangebrachte dansvloer als bedoeld in art. 1, eerste lid, onder 1T van het Besluit. Uit het vorenstaande volgt dat de inrichting onder de werking van het Besluit valt. Onder deze omstandigheden had moeten worden volstaan met een melding als bedoeld in art. 4 van het Besluit. Verweerders hebben evenwel de aanvraag om vergunning ingevolge de Wet milieubeheer ontvankelijk verklaard en op de grondslag daarvan een besluit genomen. Gelet op het vorenstaande is dit besluit genomen in strijd met art. 8.1, tweede lid, van de Wet milieubeheer. Derhalve is het beroep gegrond en moet het besluit worden vernietigd. Het besluit wordt vernietigd en verzoekster om vergunning alsnog niet-ontvankelijk verklaard in haar vergunningaanvraag.

Partij(en)

Uitspraak in het geschil tussen:

Drs L.J.M. van Geuns-Wiegman te Rotterdam (appellante),

tegen

burgemeester en wethouders van Rotterdam (verweerders).

Uitspraak

Bij besluit van 23 december 1994 hebben verweerders de Stichting Vrouwenhuis te Rotterdam een vergunning onder voorschriften verleend ingevolge artikel 8.1 van de Wet milieubeheer voor het oprichten en in werking hebben van een sociëteit aan de Eendrachtsweg 71 te Rotterdam.

(...)

Tegen dit besluit heeft appellante beroep ingesteld.

(...)

Desgevraagd hebben verweerders een verweerschrift ingediend.

Appellante heeft een memorie ingezonden.

Het geschil is op 22 december 1995 behandeld in een openbare zitting van een Enkelvoudige Kamer van de Afdeling, waarin appellante, in persoon, en verweerders, vertegenwoordigd door mevrouw mr M.M.W. Schier en C. van der Weijde, hun standpunten hebben toegelicht. Voorts hebben namens vergunninghoudster mevrouw mr A.C.T. Hommes en mevrouw M. Grundmeijer het woord gevoerd.

In rechte

Op 1 januari 1994 is in werking getreden de Wet voltooiing eerste fase herziening rechterlijke organisatie, gewijzigd bij wet van 26 april 1995, Stb. 250 (Leemtetwet Awb). Uit de daarbij behorende overgangsbepalingen volgt dat het geschil wat betreft de totstandkoming en de inhoud van het besluit dient te worden behandeld met toepassing van het recht dat gold vóór 1 januari 1994.

In artikel 36, eerste lid, van de Wet op de Raad van State is, voor zover hier van belang, bepaald dat hoofdstuk 8 van de Algemene wet bestuursrecht van overeenkomstige toepassing is, indien bij de Afdeling beroep kan worden ingesteld.

De verleende vergunning heeft betrekking op een zogeheten vrouwenhuis, waarin verschillende activiteiten worden georganiseerd. Onder meer betreft dit cursussen en thema-avonden. Eén keer per maand wordt een dansavond georganiseerd. De inrichting is gelegen in het centrum van Rotterdam. De woning van appellante is aanpandig aan de inrichting gelegen.

Ingevolge artikel 8.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer is het verboden zonder daartoe verleende vergunning een inrichting

a.

op te richten;

b.

te veranderen of de werking daarvan te veranderen;

c.

in werking te hebben.

Ingevolge het tweede lid van dit artikel — voor zover hier van belang — geldt dit verbod niet met betrekking tot inrichtingen, behorende tot een categorie die bij een algemene maatregel van bestuur krachtens artikel 8.40, eerste lid, is aangewezen.

Ingevolge artikel 8.40, eerste lid, van de Wet milieubeheer kunnen bij algemene maatregel van bestuur met betrekking tot de daarbij aangewezen categorieën van inrichtingen regels worden gesteld, die nodig zijn ter bescherming van het milieu.

Hieraan is, voor zover hier van belang, toepassing gegeven in het Besluit horecabedrijven milieubeheer (verder te noemen: het Besluit).

Ingevolge artikel 1, eerste lid, aanhef en onder a, van het Besluit wordt, voor zover hier van belang, onder horecabedrijf verstaan een inrichting die tot een krachtens artikel 1.1, derde lid, van de Wet milieubeheer aangewezen categorie behoort en die uitsluitend of in hoofdzaak is bestemd voor het tegen vergoeding verstrekken van logies, schenken van dranken of bereiden of verstrekken van spijzen voor directe consumptie, voor zover aan de voorwaarden onder 1T tot en met 10T is voldaan.

Ingevolge artikel 2.1, eerste lid, van het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer worden als categorieën van inrichtingen als bedoeld in artikel 1.1, derde lid, van de Wet milieubeheer, die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen veroorzaken, aangewezen de categorieën van inrichtingen, die in bijlage I zijn genoemd.

In bijlage I worden onder categorie 18 aangewezen hotels, restaurants, pensions, cafés, cafetaria's, snackbars en discotheken, alsmede aanverwante inrichtingen waar tegen vergoeding logies worden verstrekt, dranken worden geschonken of spijzen voor directe consumptie worden bereid of verstrekt.

Ter zitting hebben verweerders zich op het standpunt gesteld dat het vrouwenhuis moet worden aangemerkt als een inrichting als bedoeld in Bijlage I, categorie 18, van het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer omdat er tegen vergoeding dranken worden geschonken. Aangezien het vrouwenhuis niet uitsluitend of in hoofdzaak is bestemd voor het schenken van dranken, hebben verweerders geoordeeld dat het vrouwenhuis geen inrichting is als bedoeld in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder a, van het Besluit en derhalve vergunningplichtig is op de voet van artikel 8.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer. Als hoofdactiviteit beschouwen verweerders het bijeenkomen in de inrichting van groepen personen voor het voeren van gesprekken en dergelijke.

De Afdeling overweegt het volgende.

Uit de toelichting op Bijlage I, categorie 18, van het op 1 december 1992 in werking getreden Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer blijkt dat met deze categorie is beoogd de gehele bedrijfstak, die in het spraakgebruik wordt aangeduid als horeca, onder de werking van de Wet milieubeheer te brengen. Ook sociaal-culturele instellingen, zoals ontmoetingscentra of buurthuizen, waarin activiteiten plaatsvinden zoals in deze categorie-omschrijving opgenomen, vallen onder deze omschrijving.

Verweerders hebben daarom terecht aangenomen dat sprake is van een inrichting in de zin van de Wet milieubeheer.

Voor de beoordeling van de vraag of in een inrichting als bedoeld in categorie 18 van het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer in hoofdzaak activiteiten plaatsvinden in de zin van het Besluit dienen naar het oordeel van de Afdeling alleen die activiteiten in aanmerking te worden genomen die gevolgen kunnen hebben voor het milieu buiten de inrichting. In dit geval bestaan die activiteiten uitsluitend uit het schenken van dranken. Dat de in de inrichting samenkomende personen naast het nuttigen van die dranken ook met elkaar gesprekken en dergelijke voeren is in dit verband namelijk niet van betekenis.

Verder is niet gebleken dat de inrichting niet voldoet aan de voorwaarden, genoemd onder 1T tot en met 10T van artikel 1, eerste lid, aanhef en onder a, van het Besluit. In dit verband overweegt de Afdeling dat de ten behoeve van incidentele dansavonden gebruikte vloer niet kan worden aangemerkt als een vast aangebrachte dansvloer als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder 1T van het Besluit.

Uit het vorenstaande volgt dat de inrichting onder de werking van het Besluit valt. Onder deze omstandigheden had moeten worden volstaan met een melding als bedoeld in artikel 4 van het Besluit. Verweerders hebben evenwel de aanvraag om vergunning ingevolge de Wet milieubeheer ontvankelijk verklaard en op de grondslag daarvan een besluit genomen.

Gelet op vorenstaande is dit besluit genomen in strijd met artikel 8.1, tweede lid, van de Wet milieubeheer. Derhalve is het beroep gegrond en moet het besluit worden vernietigd.

De Afdeling overweegt ten overvloede dat de inrichting dient te voldoen aan de in hoofdstuk 2 van Bijlage I van het Besluit opgenomen geluid- en trillingvoorschriften. Voor zover appellante meent dat deze niet worden nageleefd kan zij het bevoegd gezag op grond van hoofdstuk 18 van de Wet milieubeheer om het treffen van handhavingsmaatregelen verzoeken.

De Afdeling acht termen aanwezig toepassing te geven aan artikel 8:75 van de Algemene wet bestuursrecht.

Beslissing

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het beroep gegrond;
- II. vernietigt het besluit van verweerders van 23 december 1994, kenmerk 401370;
- III. verklaart de Stichting Vrouwenhuis niet-ontvankelijk in haar bij verweerders ingediende aanvraag om vergunning en bepaalt dat deze niet-ontvankelijkverklaring in de plaats treedt van het vernietigde besluit;
- IV. veroordeelt verweerders in de door appellante in verband met de behandeling van het beroep gemaakte kosten tot een bedrag van f 231,-.
Het totale bedrag dient aan appellante te worden vergoed door de gemeente Rotterdam;
- V. gelast dat door gemeente Rotterdam aan appellante het door haar gestorte recht (f 200) wordt vergoed.

Noot

Auteur: P.C.M. Heinen

Naschrift:

1. Deze uitspraak en de uitspraak van 14 mei 1996, nr. E03.95.1298 van de Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State (Gst. 1996, 7040, nr. 7) hebben betrekking op een van de kernbegrippen uit het milieurecht, namelijk het inrichtingsbegrip.
2. De Wet milieubeheer (Wm) bevat in tegenstelling tot de voormalige (grotendeels sectorale) milieuwetgeving een definitie van het begrip inrichting. Art. 1.1, lid 1, Wm verstaat onder een inrichting: 'Elke door de mens bedrijfsmatig of in een omvang alsof zij bedrijfsmatig was, ondernomen bedrijvigheid die binnen een zekere begrenzing pleegt te worden verricht'. In deze definitie klinkt de oude hinderwetjurisprudentie door, met name betreffende de passage: 'bedrijfsmatig of in een omvang alsof zij bedrijfsmatig was' (zie voor deze jurisprudentie hierna onder 6). De wetgever heeft deze passage met zoveel woorden opgenomen om te voorkomen dat er allerlei activiteiten in particuliere huishoudens onder het inrichtingsbegrip zouden kunnen vallen (vgl. o.a.: EK 1991–1992, 21087, nr. 154a, p. 12). Dit neemt overigens niet weg dat ook activiteiten die in de hobbysfeer liggen en a prima vista niet bedrijfsmatig lijken onder het inrichtingsbegrip kunnen vallen en derhalve vergunningplichtig of — indien niet vergunningplichtig — meldingplichtig kunnen zijn (zie: respectievelijk art. 8.1 en art. 8.40 Wm). Over het in dit verband relevante onderscheid tussen hobby en bedrijf kom ik verderop nog te spreken.
3. Uit art. 1.1, lid 1, in samenhang met lid 4 Wm, volgt dat uitsluitend de inrichtingen die ingevolge het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer (Stb. 1993, 50; lvb) als zodanig zijn aangewezen, onder de werking van de Wm vallen en de krachtens die wet gestelde regels. Daarbij geldt een belangrijke premisse: indien er geen sprake is van een door de mens bedrijfsmatig ondernomen activiteit, het een en ander zoals bedoeld in art. 1.1, lid 1, Wm, komt men namelijk aan een lvb-toets in het geheel niet toe.
4. Zoals ik zo-even al heb aangegeven, kent de Wm naast de vergunningplicht de mogelijkheid tot het

stellen van algemene regels voor bepaalde categorieën van inrichtingen op grond van een AMvB (zie: art. 8.40 Wm). Deze algemene regels komen dan in de plaats van een vergunningplicht. Het Besluit horecabedrijven milieubeheer (Stb. 1992, 298) is hiervan een voorbeeld. Daarnaast kent de Wm de mogelijkheid van algemene regels zonder dat de vergunningplicht vervalt (zie: art. 8.44 Wm) en ook nog de zogenaamde instructie-algemene regels (zie: artt. 8.45 en 8.46 Wm). Een uitwijding hierover valt buiten het bestek van dit naschrift. Het lijkt mij zinvoller om nu eerst de uitspraak van de Afdeling over de papegaaienhouderij maar eens onder de loep te nemen. Ter informatie van de lezer diene daarbij het volgende. Als vergunningplichtige inrichting omschrijft Categorie 8, onderdeel 8.1, onder a, van bijlage I, lvb de inrichting voor het kweken, fokken, mesten, houden, verhandelen, verladen of wegen van dieren. Blijkens de toelichting op bijlage I omvat Cat. 8.1, sub a, alle inrichtingen waar op bedrijfsmatige wijze welke dieren dan ook worden gekweekt, gefokt etc. Dit is een veel ruimere omschrijving dan die van art. 1, onder XXIV, van het voormalige Hinderbesluit. Daarin werd gerept van inrichtingen bestemd tot het bedrijfsmatig houden van mestkalveren, meststieren, varkens, paarden, dieren om de pelzen, pluimvee of konijnen. Daarmee zou de onderhavige papegaaienhouderij voorheen niet vergunningplichtig zijn geweest.

5. Onder Cat. 8, onder 8.1, onder a, van bijlage I, lvb kan — gelet op de ruime categorie-omschrijving — dus ook een papegaaienhouderij vallen, mits, om de kernoverwegingen van de Afdeling maar meteen bij de kop te nemen, er — kort samengevat — sprake is van:

- a) hetzij een op winst gerichte bedrijfsmatige exploitatie betreffende het houden van dieren;
- b) hetzij het houden van dieren in een omvang alsof het bedrijfsmatig is.

Deze criteria sluiten nauw aan bij de elementen 'bedrijfsmatig' en 'in een omvang alsof zij bedrijfsmatig is' uit de definitie van art. 1.1, lid 1, Wm. De desbetreffende definitie is — zoals gezegd — zo ruim dat daaronder vrijwel iedere bedrijfsmatige activiteit valt die in het spraakgebruik als zodanig wordt aangemerkt. Ook activiteiten die niet per se bedrijfsmatig worden uitgevoerd, maar een uit de hand gelopen hobby vormen, kunnen als een inrichting worden beschouwd in geval zij een omvang hebben alsof zij bedrijfsmatig zijn. Bij deze criteria kan nog een aantal opmerkingen worden gemaakt.

Ad a)

Het plaatsen van commerciële advertenties kan een indicatie opleveren voor een bedrijfsmatige exploitatie. Dat er iets aan de verkoop van de dieren wordt verdiend, speelt evenwel geen doorslaggevende rol bij de vraag of er met de desbetreffende dieren bedrijfsmatig wordt omgesprongen. Dit leid ik af uit de talrijke jurisprudentie van de Afdeling en haar Voorzitter over hondenkennels en maneges (zie voor een uitgebreid overzicht hiervan punt 6). Het wordt pas bedrijfsmatig, indien bij de verkoop van de dieren wezenlijke inkomsten worden verworven c.q. een winstoogmerk vooropstaat. De Afdeling neemt hierbij de verhouding tussen kosten en opbrengsten in aanmerking (kosten/baten-analyse) alsmede een eventuele uitdrukkelijke intentie om winst te maken. Het aantal dieren lijkt in dit kader van betrekkelijke betekenis te zijn. Er kan immers sprake zijn van een bedrijfsmatig houden van dieren ook al gaat het om een gering aantal dieren.

Ad b)

Dit criterium betekent dat ook hobby-activiteiten een milieuvergunningplichtige inrichting kunnen opleveren. Uit de hinderwetjurisprudentie zijn voorbeelden bekend waar een particuliere benzine-opslag, een hobbymatige houtbewerking en het sleutelen aan auto's en crossmotoren uit liefhebberij als inrichting dienden te worden aangemerkt. In dit verband speelt het aantal dieren (de omvang) weer een belangrijke rol. De Afdeling heeft in het verleden het aantal door een 'particulier' gehouden dieren

vergeleken met de aantallen die professionele fokkers gewoon zijn te houden. Een andere factor die een rol kan spelen bij de omvangtoets betreft het soort dieren. Daarbij lijkt de Afdeling rekening te houden met de (potentiële) milieubelasting (gevaar, schade of hinder) die de desbetreffende dieren kunnen veroorzaken. Papegaaien kunnen notoire lawaaimakers zijn. Verder betreft de Afdeling bij haar afwegingen de wijze waarop de dieren zijn gehuisvest. Indien er ten behoeve van de dieren specifieke voorzieningen (een speciaal onderkomen, bijvoorbeeld een hondenren of kooi) zijn getroffen, kan dat een aspect zijn dat duidt op een (naar omvang) bedrijfsmatig karakter van de activiteiten. Wanneer de dieren op een normale wijze, dat wil zeggen als 'gewone' huisdieren zijn gehuisvest, duidt dat weer eerder op een (naar omvang) niet-bedrijfsmatig omgaan met dieren. Voorts vormt de continuïteit en de frequentie van de activiteiten een belangrijke factor bij de beantwoording van de vraag of de activiteiten al dan niet (naar omvang) een bedrijfsmatig karakter hebben. Als bijvoorbeeld de dieren een zodanige leeftijd hebben bereikt dat hun aantal door een natuurlijk verloop c.q. overlijden gestaag afneemt en er geen nieuwe dieren meer bijkomen, zal minder snel van een bedrijfsmatig karakter van de activiteiten gesproken kunnen worden. Ook kortlopende of incidentele activiteiten zijn niet zonder meer milieuvergunningplichtig. Stijgen de activiteiten in omvang uit boven het hobbymatig karakter, dan wordt door de Afdeling al snel aangenomen dat er sprake is van een bedrijvigheid met een omvang alsof deze bedrijfsmatig is.

6. Aan de hand van de door de Afdeling geformuleerde criteria en de voor haar daarbij van belang zijnde factoren zal in het concrete geval bepaald moeten worden of er een milieuvergunning is vereist. De jurisprudentie van de Afdeling en haar Voorzitter brengt mij tot de conclusie dat zij niet snel tot een oordeel zullen komen dat er geen sprake is van een inrichting. Zie voor de desbetreffende 'dierenjurisprudentie': Vz. AbRS 19 augustus 1993, Milieurechtspraak 1994, nr. 9, Vz. AbRS 6 april 1994, Gst. 7008, 10, met naschrift van R. Uylenburg; Vz. AbRS 25 mei 1994, AB 1995, nr. 171 met noot van Th.G. Drupsteen (schaapskooi met schaapskudde vormt een inrichting); AbRS 31 juli 1995, M en R 1996, nr. 70 met noot van G.H. Addink; AbRS 27 februari 1995, Milieurechtspraak 1995, nr. 7; AbRS 27 februari 1995, Gst. 7008, 10 met naschrift van R. Uylenburg; AbRS 21 april 1995, Milieurechtspraak 1995, nr. 38 en Nieuwsbrief BABM 1995-69; Vz. AgvbRS 6 september 1993, Milieurechtspraak 1994, nr. 12, Nieuwsbrief BABM 1993-59 en Vz. AbRS 4 maart 1994, Gst. 6992, 10 met naschrift van R. Uylenburg. Voor relevante literatuur, onder andere over de voormalige hinderwetjurisprudentie, zij verwezen naar: L. Bomhof, *Praktijkboek milieu, losbladig*, Kluwer, deel 3, D-8, *Hinderwet*, p. 1 t/m 11, en zijn bijdrage: *De invloed van de jurisprudentie op de Hinderwet*, in: M.V.C. Aalders en N.S.J. Koeman (red.), *Ontwikkelingen in het milieurecht*, Zwolle 1987, p. 94 e.v.; F.P.C.I. Tonnaer, *Handboek van het Nederlands milieurecht*, boek I, Utrecht 1994, p. 593 e.v.; G.H. Addink, *Milieurechtspraak*, Alphen aan den Rijn 1991, p. 93 e.v.; W. Brussaard e.a. (red.), *Milieurecht*, derde druk, Zwolle 1993, p. 105 e.v.; E.N. Neuerburg en P. Verfaillie, *Schets van het Nederlands Milieurecht*, vierde druk, Alphen aan den Rijn 1995, p. 236 e.v. en zie voor kritiek op het inrichtingsbegrip nog: H.J.M. Besselink, H.Ae. Uniken Venema en M. Verbree, *Een complexe vergunning voor zelfstandige bedrijven*, M en R 1996, p. 39 t/m 43.

7. Wellicht is het voor de lezer nog van belang om te weten dat bij de beoordeling van de aanvraag ook het niet-bedrijfsmatig c.q. hobbymatig houden van dieren moet worden betrokken, voor zover deze dieren in een inrichting worden gehouden die als geheel hoe dan ook milieuvergunningplichtig is vanwege een andere activiteit (zie: AbRS 17 maart 1995, E03.94.0642, *Handleiding Milieuwetgeving*, Samsom H.D. Tjeenk Willink, losbladig, jurisprudentie, art. 1.1, lid 1, *Begrip inrichting*, 'Bedrijvigheid en bedrijfsmatig', p. 12).

8. Dan kom ik nu toe aan een korte bespreking van de uitspraak van de Afdeling betreffende de vrouwensociëteit. Blijkens de Nota van Toelichting op bijlage I, Cat. 18.1, Ivb, is met de ruime omschrijving van deze categorie beoogd de gehele bedrijfstak die naar spraakgebruik als horeca wordt aangemerkt, onder de werking van de Wet milieubeheer te brengen. Daardoor vallen ook sociaal-culturele instellingen, zoals ontmoetingscentra of buurthuizen (de onderhavige vrouwensociëteit) onder deze categorie-omschrijving. Nadat de Afdeling aldus heeft uitgemaakt dat hier sprake is van een inrichting in de zin van de Wet milieubeheer, geeft zij een antwoord op de vervolgvraag of in een inrichting als bedoeld in deze categorie 'in hoofdzaak' activiteiten plaatsvinden in de zin van het Besluit horecabedrijven milieubeheer. Naar het oordeel van de Afdeling dienen daarbij uitsluitend de activiteiten in aanmerking te worden genomen die gevolgen kunnen hebben voor het milieu buiten de inrichting. Dit doet denken aan het criterium van art. 2, lid 1, van de voormalige Hinderwet: 'Het is verboden inrichtingen die daarbuiten gevaar, schade of hinder kunnen veroorzaken (...)'. Het schenken en nuttigen van dranken wordt door de Afdeling als hoofdzaak gezien en dat de samenkomende mensen in de inrichting met elkaar tevens gesprekken voeren en dergelijke, beschouwt zij slechts als een bijzaak. Op deze grond valt de inrichting onder het bereik van het Besluit horecabedrijven milieubeheer. Volgens mij heeft de Afdeling zich bij haar oordeel ook laten leiden door het feit dat een vrouwensociëteit wat milieugevolgen betreft vergelijkbaar is met een horeca-inrichting.

9. De Afdeling heeft al eerder een aantal uitspraken gedaan over wat er onder een vast aangebrachte dansvloer als bedoeld in art. 1, eerste lid, onder 1T, van het Besluit horecabedrijven milieubeheer moet worden verstaan. Voor het gemak van de lezer heb ik hieronder de mij bekende uitspraken op een rij gezet:

— AbRS 29 december 1994, Milieurechtspraak 1995, nr. 14. In casu was de vraag aan de orde of er sprake was van een vast aangebrachte dansvloer van meer dan 10 m². In een cafébedrijf is een parketvloer aanwezig van meer dan 10 m². Deze parketvloer werd maar af en toe gebruikt als dansvloer. Doorgaans lag de vloer onder een biljarttafel met een rubberen kleed erover. Dit kleed was evenals het biljart zelf niet eenvoudig te verwijderen. Onder die omstandigheden merkte de Afdeling de parketvloer niet als een vast aangebrachte dansvloer aan.

— AbRS 4 maart 1994, ABKort 1994, nr. 283. De in een hotel annex restaurant annex congrescentrum aanwezige parketvloer, die slechts af en toe als dansvloer werd gebruikt, maar overigens voor andere doeleinden, viel in casu niet aan te merken als een vast aangebrachte dansvloer in de zin van het Besluit horecabedrijven milieubeheer.

— AbRS 14 september 1995, Milieurechtspraak 1995, nr. 59. Een restaurant met feestzalen beschikte over een dansvloer met een oppervlakte van meer dan 10 m². Omdat deze dansvloer evenwel slechts incidenteel, dat wil zeggen maximaal 12 maal per jaar, tijdens bruiloften en partijen dienst deed als dansvloer, viel de desbetreffende inrichting volgens de Afdeling onder het Besluit horecabedrijven milieubeheer.

— AbRS 7 april 1995, Milieurechtspraak 1995, nr. 18. Het ging in dit geval om een mobiele dansvloer van losse elementen die geen vaste verbinding had met de onderliggende vloer; de elementen waren van buiten de inrichting afkomstig en werden 15 à 20 keer per jaar aangebracht. Onder deze omstandigheden kon er volgens de Afdeling geen sprake zijn van een vast aangebrachte dansvloer.

— AbRS 16 februari 1996, Milieurechtspraak 1996, nr. 9. Een ten behoeve van incidentele dansavonden gebruikte vloer kan niet worden aangemerkt als een vast aangebrachte dansvloer in de zin van het Besluit horecabedrijven milieubeheer.

Mr P.C.M. Heinen

